

ข้อคิดและอารมณ์ขันแบบถึงลูก-ถึงคน ที่ทุกคนควรอ่าน เพื่อรักลูกให้ถูกทาง

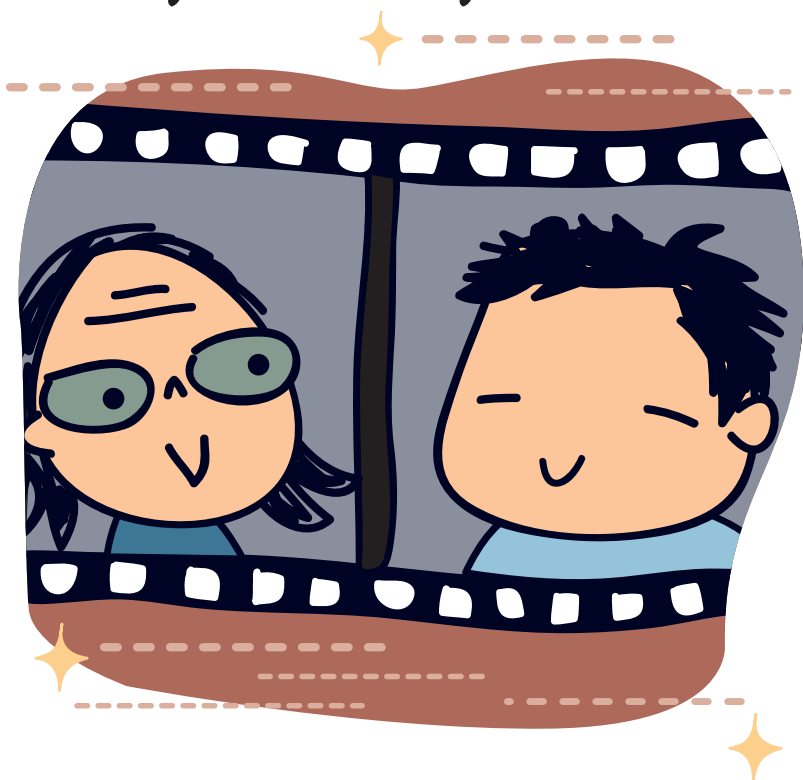
ลูกเรา ♥ ลูกเรา

ชาติ ภิรมย์กุล

พิมพ์ครั้งที่ ๔

พร้อมบทสัมภาษณ์ 'โดนใจ' ท้ายเล่ม

ลูกเงา-ลูกเงา

ชาติ ภิรมย์กุล

กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์มติชน ๒๕๕๖

ลูกเขา-ลูกเรา • ชาติ ภิรมย์กุล

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, กันยายน ๒๕๔๖

พิมพ์ครั้งที่สอง : สำนักพิมพ์มติชน, มกราคม ๒๕๔๗

พิมพ์ครั้งที่สาม : สำนักพิมพ์มติชน, พฤษภาคม ๒๕๔๘

พิมพ์ครั้งที่สี่ : สำนักพิมพ์มติชน, กันยายน ๒๕๕๖

ราคา ๑๗๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

ชาติ ภิรมย์กุล. ลูกเขา-ลูกเรา. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพฯ : มติชน. ๒๕๕๖.

๒๕๖ หน้า : ภาพประกอบ.

๑. เรื่องสั้นไทย I. ชื่อเรื่อง

๘๙๕.๙๑๓๐๑

ISBN 978 - 974 - 02 - 1175 - 4

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คคนาท, สุพจน์ แจ่มเร็ว, สุชาติ ศรีสุวรรณ,
ปิยชนัน สุทวีทรัพย์, ไพรัตน์ พงศ์พานิชย์, ศิริพงษ์ วิทยวิโรจน์, นนุช สิงหเดชะ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : กิตติวรรณ เทิงวิเศษ • รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : ฐิรัตน์ ทิมวัฒน์
บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ นูนปาน • บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : พัลลภ สามสี
หัวหน้ากองบรรณาธิการ : สุภาชัย สุชาติสุอารมย์ • ผู้ช่วยบรรณาธิการ : สุพรรณิ สงวนพงษ์
พิสูจน์อักษร : สุเทพ ชาญกิจ • กราฟิกเลย์เอาต์ : อัสรี เสนีวงศ์
ออกแบบปก-ศิลปกรรม : ไตรรงค์ ประสิทธิ์มิล • ประชาสัมพันธ์ : ดังฤดี ศรีวิโรจน์

สำนักพิมพ์มติชน

www.matchonbook.com

บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) : ๑๒ ถนนเทศบาลนามูมัล ประชาธิปไตย ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๑๓๓๕ โทรสาร ๐-๒๕๔๙-๕๔๘๘

แม่พิมพ์สี-ขาวดำ : กองพิมพ์สี บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนามูมัล ประชาธิปไตย ๑

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๒๔๐๐-๒๔๐๒

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชนปากเกร็ด ๒๗/๑ หมู่ ๕ ถนนสุขาประชาสงวรรค์ ๒ ตำบลบางพูด อำเภอบางเกร็ด

นนทบุรี ๑๑๑๒๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๙-๒๑๓๓, ๐-๒๕๔๙-๐๕๙๖ โทรสาร ๐-๒๕๔๙-๙๐๑๒

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนามูมัล ประชาธิปไตย ๑

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๓๓๕๐-๓๓๕๓ โทรสาร ๐-๒๕๔๑-๙๐๑๒

Matchon Publishing House a division of Matchon Public Co.,Ltd.

12 Tethsabannaruean Rd, Prachinavate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยหมึกที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

เพื่อปกป้องธรรมชาติ ลดภาวะโลกร้อน และส่งเสริมสุขภาพที่ดีของผู้่าน

คำนำสำนักพิมพ์	๕
คำนำผู้เขียน	๗
“อ้วน” (๑)	๑๙
“อ้วน” (๒)	๒๖
“เกลียดจิ้มเกลียด”	๓๓
“ฆ่าลูก”	๓๙
“มนุษย์มือถือ” (๑)	๔๕

“มนุษย์มีถือ” (๒)	๕๒
“เรียนไม่เก่ง” (๑)	๕๙
“เรียนไม่เก่ง” (๒)	๖๖
“เรียนไม่เก่ง” (๓)	๗๓
“เรียนไม่เก่ง” (๔)	๘๐
“RAGNAROK”	๘๗
“เลี้ยงลูกให้เก่ง”	๙๕
“ลูกเจ้าพ่อ-หลานเจ้าแม่”	๑๐๓
“วัยรุ่น & วัยทอง”	๑๑๐
“หนังตัวอย่าง”	๑๑๘
“โรคแม่ทำ” (๑)	๑๒๕
“โรคแม่ทำ” (๒)	๑๓๒
“แม่ที่ไม่ชอบ...” (๑)	๑๓๙
“แม่ที่ไม่ชอบ...” (๒)	๑๔๗
“เด็กสายพันธุ์ใหม่” (๑)	๑๕๕
“เด็กสายพันธุ์ใหม่” (๒)	๑๖๒
“ดั่ง-ดั่ง-ดั่ง” (๑)	๑๗๐
“ดั่ง-ดั่ง-ดั่ง” (๒)	๑๗๗
“ครู-ศัตรู-ยาพิษ”	๑๘๕
“ลูกเขา-ลูกใคร”	๑๙๓
“กอดเมียเพื่อชาติ” (๑)	๒๐๓
“กอดเมียเพื่อชาติ” (๒)	๒๑๑

คำนำสำนักพิมพ์

ชาติ ภิรมย์กุล มีผลงานกับสำนักพิมพ์มติชนมาแล้วกว่า ๓๐ ปก อาทิ *ความสุขอัดเม็ด, คิดตอนแฝลอ, ลำลักบ้านเกิด, น้ำเกลือกกับน้ำมนต์, เกาเหลารัก, เกาเหลาชีวิต, สุขใจที่ได้เที่ยว, เที่ยวเมืองไทย หายเซ็งเปิด, เมาทแม่, กาแฟ หมา เมีย, วันของหมา, อยู่กับหมา, สุขใจไปกับชาติ, ชมวัด ชิมกาแฟ และ ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว* ท่านผู้อ่านพูดเป็นเสียงเดียวกัน **ชาติ ภิรมย์กุล** เป็นศิลปินผู้รังสรรค์ตัวหนังสือได้

ชาติ ภิรมย์กุล เขียนหนังสืออ่านสนุก ได้สาระ อ่านแล้วมีความสุข ได้หัวเราะหิ่ในลำคอบ้าง ได้ปล่อยเก๊กบ้างบางครั้ง

ถ้า “สังคม” มีชีวิตโดนตัวหนังสือของชาติ ภิรมย์กุลเสียดสี ยั้มได้ขณะเลือดซิบๆ

ลูกเขา-ลูกเรา ชาติ ภิรมย์กุลเขียนเป็นตอนๆ ตีพิมพ์ในมติชนสุดสัปดาห์ เขียนอำลูกเขา (ชาติและภรรยา) แต่ตรงใจเรา (พ่อแม่มีลูกวัยรุ่น) ที่สุดเรื่องหนึ่ง

ปัญหาวัยรุ่นเป็นเรื่องสาธารณะ การเลี้ยงลูกไม่เหมือนบะหมี่ จึงไม่มีสูตรสำเร็จ

แต่เชื่อเถอะ!...สถาบันครอบครัวเข้มแข็งและอบอุ่น เสมือนภูมิคุ้มกันลูกยอดเยี่ยมที่สุด

การพิมพ์รวมเล่ม ลูกเขา-ลูกเรา ครั้งนี้ ชาติ ภิรมย์กุลได้เพิ่มเนื้อหาบทสัมภาษณ์ท้ายเล่มน่าสนใจอย่างยิ่ง

คนเป็นพ่อ คนเป็นแม่ คนเป็นครู หรือคนที่เกี่ยวข้องมีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบเด็กอ่านไปสะอึกไป หรือต้องกลับมานั่งคิดทบทวนเรื่องราว พฤติกรรมของวัยรุ่นที่ผ่านมาและจะเป็นไปแน่นอน

หนังสือ ลูกเขา-ลูกเรา จึงเหมาะสำหรับทุกคนและทุกวัย บางคนอ่านเพื่อทำความเข้าใจวัยรุ่น บางคนอ่านเพื่อเตรียมตัวเป็นวัยรุ่น บางคนอ่านเพื่อทบทวนตนเองสมัยเป็นวัยรุ่น

สำนักพิมพ์มติชนเชื่อเหลือเกินว่า ผู้อ่านที่ประทับใจผลงานของชาติ ภิรมย์กุลที่ผ่านมา จะไม่พลาดหนังสือเล่มนี้อย่างแน่นอน

คนไม่มีลูกอ่านสนุก ขำก๊ล้ง คนมีลูกอ่านไปฆ่าเลื่องลูกไป

คำแนะนำผู้เขียน

“เราก็อหังมันเหมือนกัน ไม่รู้เมื่อไรมันจะอยู่ได้ด้วยตัวเอง”

เป็นคำพูดของพ่อเพื่อน พุดด้วยน้ำเสียงที่เหนื่อยใจกับลูกคนเดียว

เพื่อนผมอายุมีเลข ๔ นำหน้า แต่การใช้ชีวิตและความรับผิดชอบของเขาเหมือนมีเลข ๒ คอยกำกับ

๒๐ ปีก่อนเขาใช้ชีวิตยังไงปัจจุบันเขาแต่งงานมีครอบครัวมีลูก ๑ คน เขายังเหมือนเดิม-ดื่ม-กิน-เฮฮา-สังคมเยอะ ใช้เงินเกินตัว

ต้องอาศัยปัจจัยจากพ่อ-แม่ทุกเดือน

ตอนที่เขาแต่งงานใหม่ๆ พ่อเขารู้สึกโล่งใจ อย่างน้อยๆ การมีครอบครัวคงช่วยให้เขามีความรับผิดชอบมากขึ้น

หลังแต่งงานผ่านไป ๑ ปี เขายังเหมือนเดิม-เดิมๆ ทุกอย่างเหมือนรถป้ายแดงที่ออกมาจากอู่

วิถีชีวิตทุกอย่างยังเดิมๆ สนุก-สนาน-เฮฮา-ดื่ม-กิน-เมาแล้วขับรถกลับบ้าน

เมื่อก่อนผมเคยสงสัยทำไมเขาไม่ปรับตัว หลังจากที่ได้พูดคุยกับพ่อของเพื่อนบ่อยครั้งผมหายสงสัย

ทุกอย่างที่เพื่อนผมเป็น-เป็นผลงานการสร้างและเลี้ยงลูก โดยมีพ่อและแม่ยืนสนับสนุนอยู่ข้างหลังมาตลอด

โดยเฉพาะคนเป็นแม่ เลี้ยงลูกแบบตามใจไม่เคยดุ-ด่าลูก-ลูกอยากได้อะไรแม่ซื้อให้ทุกอย่าง

ยิ่งเป็นลูกคนเดียว-ทุกอย่างยิ่งง่ายขึ้น มันเลยติดนิสัยจนเคยตัว ทำให้เขาไม่คิดจะเดินด้วยขาตัวเอง

ตัวอย่างของเพื่อน ทำให้ผมคิด-มองย้อนหลังการเลี้ยงลูกของตัวเองที่ผ่านมา ภาคล้ำๆ ของเพื่อน กลัวว่าถ้าลูกโตขึ้นจะเป็นเพื่อนหรือเปล่า

คิดเรื่องลูกทุกวันเหมือนมีอะไรมาผสมอยู่ในหัวจนเต็มไปหมด กินได้เยอะแต่นอนไม่หลับ

นอนก็คิด-ตื่นก็คิด สะสมความคิดไว้มากๆ จนเกิดการแปรรูปความคิดให้เป็นตัวหนังสือ ค่อยๆ เคาะออกมาทีละตอนจนกลายเป็นผลงาน “ลูกเขา-ลูกเรา”

ผลงานรวมเล่มชุดนี้เป็นเล่มที่ ๑๔ จากสำนักพิมพ์มิติชน

เป็นงานที่เขียนยากและเครียดมาก

นอนไม่หลับหลายคืนกับงานชุดนี้ มันกังวลนะครับ ยิ่งเป็นงานเขียนเกี่ยวกับลูกตัวเองมันหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องพูดถึงลูกทั้งในอดีตและปัจจุบัน

ปกติผมเป็นคนเขียนหนังสือช้าอยู่แล้ว มาเจอเรื่องลูกยิ่งช้าเป็น ๒ เท่า ทั้งช้าและเกร็งกับการเขียนมาก

ทุกอย่าง-ทุกเรื่องรวมอยู่ในเล่ม ผมคงไม่พูดซ้ำ

๒๒ ก.ค. ๒๕๕๖

วันนั้นผมรู้สึกเกร็งอย่างบอกไม่ถูก-เกร็งเพราะว่าต้องไปอัดรายการ “รักลูกให้ถูกทาง”

ถ้าให้ผมนึกชื่อรายการที่วิพากษ์ช่อง ๗ ผมคงนึกถึงรายการ “กระเจกหักดำน” (๒๒ ปี) กับ “รักลูกให้ถูกทาง” (๑๙ ปี)

๒ รายการนี้เหมือนญาติผู้ใหญ่ที่คบหากันมานานสำหรับคนไทย เป็นรายการที่มีประโยชน์-สาระให้กับผู้ชมทางบ้าน

ที่ได้มาออกรายการเพราะ อาจารย์-รศ.ดร.สายฤดี วร-กิจโกศาทร ผู้ดำเนินรายการ-วิทยากร “รักลูกให้ถูกทาง” ได้อ่านคอลัมน์ “ลูกเขา-ลูกเรา” จากมติชนสุดสัปดาห์

ทางรายการเลยติดต่อให้ผมไปพูดเรื่องลูก

ครั้งแรกที่เจอตัวจริง-เสียงจริงของอาจารย์-รศ.ดร.สายฤดี วร-กิจโกศาทร ทั้งน้ำเสียงและบุคลิกของอาจารย์ส่งอารมณ์มาก ยิ่งทำให้ผมกังวล กลัวจะพูดไม่ได้ตามที่อาจารย์คาดหวัง

บอกตามตรงนะครับงานเขียนหนังสือกับการพูดสำหรับผมมันสวนทางกัน ยิ่งมาพูดในรายการที่มีเวลาแค่ ๑ นาทีก็ว่าๆ ต้องพูดให้ได้เนื้อหา-สาระกับผู้ชมทางบ้าน

ผมยังไม่เป็นลัทธิประต-มั่งคุด-อะไรสักอย่าง

ถ้าเป็นรายการตะลอนทัวร์ของสำนักพิมพ์มติชน-จัดเสวนา
พูด-คุยบนเวทีเป็นเวลา ๑ ชั่วโมง เวทีแบบนี้ผมไม่เกร็ง-พูดได้สบายๆ
มีเวลาเล่นกับผู้ฟังอย่างกันเอง

ก่อนอัดรายการอาจารย์เขียนคำถามให้ผม ๓ ข้อ

ผมนั่งคิดและนึกคำตอบไว้หลายเรื่อง...ว่าจะไม่ประหม่า
แล้วนะแต่ก็ไปไม่รอด ทุกอย่างพร้อม-กลัองพร้อม-อาจารย์พร้อม
นับ ๑-๒-๓...เริ่ม...ตายสนิท!

ผมสวมบทบาททาร์โนลด์ ชวาร์เซเนกเกอร์ นั่งตอบคำถาม
แบบที่... แข็งๆ เหมือนเป็นหุ่นยนต์ขยับปากไป-มา

ไอ้เรื่องที่อยากจะพูด-เรื่องที่เตรียมไว้ในใจไม่รู้มันหายไป
ไหน เรียบเรียงไม่ค่อยถูก-พูดไม่ค่อยเป็นตัว

ใครที่เคยอ่านงานเขียนหนังสือของผม ถ้าดูรายการที่ผม
พูดวันนั้นยอดขายผมตกแน่นอน

ก่อนกลับบ้านผมของานอาจารย์มา ๑ ชิ้น บอกอาจารย์ว่า
อยากได้อ่านงานเขียนของอาจารย์มารวมอยู่ในผลงานชุดนี้ คล้ายๆ
เป็นบทนำเปิดเรื่อง

ความจริงคำนำในงานชุดนี้ผมอยากให้พ่อเขียนให้ แต่พ่อ
ไม่ยอมมาเขียนให้เนื่องจากพ่อผมเสียชีวิตแล้ว

พ่อเสียชีวิตเมื่อเดือนมิถุนายน ปี ๒๕๔๕

ผมอยากบอกพ่อว่า หลายอย่างที่พ่อสอนผม มันถูกถ่ายทอด
จากผมไปสู่หลานพ่อเหมือนกัน

พ่อเลี้ยงผมมาอย่างไร-ผมก็เลี้ยงลูกไปแบบนั้น แต่คงไม่ใช่
ทั้งหมด เนื่องจากยุคสมัยต่างกัน-สังคมไม่เหมือนกัน-สิ่งแวดล้อม

ในครอบครัวก็ต่างกัน

ทุกวันนี้ผมยังพึงพอใจที่ผมอยู่เพียงแต่อยากเล่าประสบการณ์ที่ผ่านมามีข้อดี-ข้อเสียตรงไหนบ้าง

อยากให้ทุกคนรักลูกให้ถูกทาง-สังคมไทยจะน่าอยู่มากขึ้นถ้าเด็ก ๆ ทุกคนได้รับความรักและความอบอุ่นจากคนในครอบครัวอย่างพอเพียง

ความเห็นแก่ตัว-ความรัก-ความผูกพัน มันเริ่มเพาะเชื้อจากสถาบันครอบครัวมาก่อน

ถ้าสถาบันครอบครัวดี-สังคมจะดีตามมาเอง

ด้วยรักและพัวพัน

ชาติ ภิรมย์กุล

chart.14@hotmail.com

๒๔ ก.ค. ๕๖

ชาติ ภิรมย์กุล ๑๑

รู้จักมลภาวะในสังคมของคุณ

ถ้าพ่อแม่จะมองดูไปรอบๆ ตัวในปัจจุบันนี้ คุณพ่อ-คุณแม่อาจจะมีความรู้สึกเสียเวลาและสภาพดี ๆ ในอดีต

เวลาท่านไปโรงเรียนเมื่อตอนเด็กๆ พ่อ-แม่สมัยนั้นแทบทุกคนคงจะไม่มีใครคิดกลัวว่าจะมีคนร้ายมาทำอันตรายต่อเรา เอายาเสพติดมาหลอกขาย

ไม่เคยคิดว่าเพื่อนของคุณจะเอาปืนไปโรงเรียน จะเอามีดไปโรงเรียน เอากระบองไป เอาระเบิดไป เอาอาวุธไป และบางคน

ก็เอาลูกอมปีศาจไปด้วย

สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นในโรงเรียนของเด็กสมัยนั้น

อีกเรื่องหนึ่งในสิ่งแวดล้อมเก่าๆ ก็คือ ถ้าเราฟังดนตรีก็จะเป็นคนตรีที่มีเนื้อร้องอ่อนหวาน นุ่มนวล แต่ว่าดนตรีในสมัยนี้จะมีเนื้อร้องที่ค่อนข้างขมขื่นสักหน่อย จังหวะกระชั้นกระแทกกระทั้นสักหน่อย และภาพยนตร์ก็จะเป็นเรื่องที่มีความรุนแรงขึ้น

หนึ่งที่เกิดขึ้นจริงในสมัยก่อนมักจะชัดเจนที่ทำให้คนดูพอจะบอกได้ว่าในสมัยนั้นอะไรเป็นเรื่องจริง อะไรเป็นเรื่องหลอกที่เขาสร้างขึ้นมา เช่น นินทาคนแคระ, สุนัขป่าพูดได้, นางฟ้ามีปีก และเนื้อหา ก็จะเป็นเรื่องความกล้าหาญ

เรื่องความรักเป็นเรื่องของความเสียสละและเรื่องของธรรมชาติ ซึ่งเมื่อเทียบกับสมัยนี้ก็จะมีความรุนแรงที่บอกไม่ได้ว่าจริงหรือไม่จริง

เรื่องของความเป็นผู้ใหญ่ เด็กในสมัยก่อนก็คิดว่าไม่จำเป็นที่จะต้องรู้เรื่องทุกอย่างในทันทีทันควันอย่างรวดเร็ว

เด็กสมัยก่อนค่อยๆ เรียนรู้ความเป็นอยู่ พฤติกรรมของผู้ใหญ่ ไปทีละน้อยทีละนิดทีละหน่อย เพราะฉะนั้นในสมัยนี้คุณพ่อ-คุณแม่ไม่ค่อยยอมบอกลูกเพราะถือว่าเป็นเรื่องของผู้ใหญ่

เด็กในสมัยนี้เขาไม่ต้องคอยให้เราได้อธิบายด้วยตัวเองในเวลาที่เราเห็นว่าเหมาะสมแล้ว เพราะมีโทรทัศน์ มีสิ่งพิมพ์บอกลูกเราในสิ่งที่ไม่เคยเกริ่นให้เขาฟังเลย

ความเครียดก็มีมากมายรอบตัวลูก เช่น การแข่งขันชิงดีชิงเด่นตั้งแต่อนุบาลไปเลย

เพราะฉะนั้น สังคมปัจจุบันนี้จำเป็นอย่างยิ่งที่คุณพ่อ-คุณแม่

แม่จะต้องเอาใจใส่ในตัวลูกมาก คุยให้ฟังหลายๆ อย่างตามโอกาส
ที่มีให้และอารมณ์ที่เยือกเย็น หาความรู้ให้มากๆ ว่าเด็กในวัยต่างๆ
ควรทำอะไร เพราะสังคมนั้นมันเปลี่ยนไปมากกว่าที่เราเคยคิด
ว่ามันจะเป็น

เราต้องให้ลูกมี**ภูมิ**ด้านทานเพื่ออยู่รอดในสังคมได้อย่างดี
มีความสุข

ถ้าเรามีสติไม่ตกใจ ขอเพียงแต่อย่าอยู่อย่างสบายๆ วางใจ
ว่าเราเคยอยู่ได้ลูกก็ต้องอยู่ได้

โลกมันไม่เหมือนเดิม อาจจะเป็นสำหรับผู้ใหญ่ที่อ่านเกมทัน
และมีช่องทางแก้ไขได้โดยปัญญา แต่เด็กยังไม่มี และเขาก็อยู่ใน
โลกใบเดียวกับเรา สภาพเดียวกับเรา

เห็นใจพวกเขาด้วย เพราะสภาพสังคมในปัจจุบันพวกเด็กๆ
ต้องดิ้นรนต่อสู้มากกว่ารุ่นผู้ใหญ่อย่างเรามากมายหลายเท่า

รศ.ดร.สายฤดี วรกิจโภคพร

รองผู้อำนวยการสถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว
ผู้ดำเนินรายการ, วิทยากร และผู้อำนวยการผลิตรายการ “รัก
ลูกให้ถูกทาง”

๒๘ ก.ค. ๒๕๕๖

ผังชีวิต

ลูกเขา-ลูกเรา เขียนไปได้ประมาณ ๓-๔ ตอน ตั้งใจไว้ยาก
ให้มีบทสัมภาษณ์ท้ายเล่มเหมือนกับผลงานชุด

“ไฮเปอร์ทัวร์” และ “กรุงเทพฯ-ร้าย-รัก”

ผลงาน ๒ เล่มนี้ผมค่อนข้างชอบมากในปีนั้น เสียตายที่ทั้ง
๒ เล่มหายไปกับสายลม เลยทำให้ความตั้งใจเดิมหดหายไป

ลูกเขา-ลูกเรา เขียนไปได้ครึ่งทาง ชักเริ่มอยากมีบทสัมภาษณ์
ท้ายเล่ม-เหมือนคนอารมณ์ค้าง-คล้ายๆ มีอะไรอยู่ในใจ

มันเลยเกิดอาการสะสมความคิด-ทั้งเรื่องเก่า-เรื่องใหม่

หมักหมมทับถมกันอยู่ในใจ ทำให้ใจไม่ว่าง นอนไม่หลับ

ศาสนาพุทธเน้นเรื่อง**นั่งสมาธิ** ประโยชน์ของการนั่งสมาธิช่วยให้เราจัดระบบความคิดและสิ่งปฏิกูลที่ค้างคาอยู่ในใจให้เป็นระบบ-ไม่ฟุ้งซ่าน-ไม่กระสับกระส่าย-ย้ายความคิดไป-มาเป็นการแก้ปัญหาที่ต้นเหตุ

ผมไม่ได้**นั่งสมาธิ** แต่ยอมแพ้ความคิด-เรื่องสัมภาระณืทำย เล่มมันวนเวียนอยู่ในหัวตลอดเลยตัดสินใจให้มีบทสัมภาระณืในเล่ม

ประเด็นที่สัมภาระณืแบ่งออกเป็น ๔ หัวข้อ

๑. ตั้งคำถามสำหรับนักเรียนชั้น ม.๔-๕-๖ คำถามคล้ายๆ กัน...“เห็นด้วยไหมกับการเรียนกวดวิชา”

“อยากให้ระบบเอ็นทรานซ์ออกมาในรูปแบบไหน” “กฎระเบียบของโรงเรียนที่อยากให้แก้ไข” ฯลฯ

คำตอบของเด็กนักเรียน ม.๔-๕-๖ เป็นมุมมองที่คล้ายกัน-ทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยเหมือนเป็นความในใจของนักเรียนหลายคนที่ไม่มีโอกาสได้แสดงความคิดเห็น

เป็นเรื่องที่...**ครู-อาจารย์ต้องอ่าน**

๒. สำหรับนักศึกษาที่ผ่านการเอ็นทรานซ์มาแล้ว ๒ คน ให้ข้อคิดเห็นฝากถึงน้องๆ เกี่ยวกับการเรียนกวดวิชาพร้อมทั้งคำถาม-คำตอบ

นักศึกษาปัจจุบันใช้ชีวิตฟุ้งเพื่อฟุ้งเพื่อย **จริงหรือไม่** หาคำตอบท้ายเล่ม

๓. อาจารย์**ซัชชัย ตั้งธรรม** จากโรงเรียนกวดวิชาภาษาอังกฤษพูดถึงระบบการศึกษาของไทยแบบว่า...**หมดเดียวเข้าเป้า!**

๔. อาจารย์มานิตา ลิโทชวลิต เจลยปัญหาถึงราก-ถึงโคน
ของเด็กวัยแรกเกิด-๖ ขวบ มีความสำคัญยิ่งใหญ่แค่ไหน

ใครที่ชอบเร่งรัดให้ลูกเรียนหนังสือ-ขอเวลา ๒ นาทีฟังเหตุผลดีๆ จากอาจารย์มานิตา คำตอบของอาจารย์ยิ่งกว่ากล่องแพน-
โดราในหนัง Tomb Raider ภาคสอง-พลาดไม่ได้กับปัญหาของเด็ก
สมาธิสั้น บางทีปัญหา...มันอยู่บนขอบตาเราเอง

๕. **ครูหุຍ-วัลลภ ตังคณานุรักษ์** ประธานคณะกรรมการ
การกิจการสตรี-เยาวชน-ผู้สูงอายุและตำแหน่งวุฒิสภา

ครูหุຍเปิดแผลเรื้อรัง-ที่กำลังลูกกลามคุกคามเยาวชนไทย
แบบถึงลูก-ถึงคน คั่นมาสดๆ ไม่ต้องเติมไม่ต้องปรุง-ข้อมูลล้วนๆ

ครูหุຍฟันธงถึงระบบเอ็นทรานซ์ในเมืองไทย อ่านแล้ว...
หงายหลังตั้ง!

น้องที่ไปสัมภาษณ์ครูหุຍเล่าถึงความประทับใจ-ประทับใจ
ที่ครูหุຍเป็นกันเองมาก ไม่เรื่องมาก-เข้าหาง่าย ไม่มีขั้นตอนที่ยู่
ยากเยอะเยะ เป็นการสัมภาษณ์วุฒิสภาแบบหายใจคล่อง ไม่
อึดอัดใจ สบายๆ แบบไทยๆ

บทสัมภาษณ์ถาม-ตอบรวมทั้งประเด็นของ **รศ.ดร.สายฤดี**
วรกิจโกศาทร ที่อยู่ในผลงานเล่มนี้ เหมือนผิงซุสที่มาช่วยเติม
เต็มให้งานชุดนี้ดูดี-มีรสชาติมากขึ้น

ด้วยความปรารถนาดีส่งต่อถึงกันและกัน

สวัสดิ์ศรี

ชาติ ภิรมย์กุล

๒๘ ก.ค. ๒๕๔๖

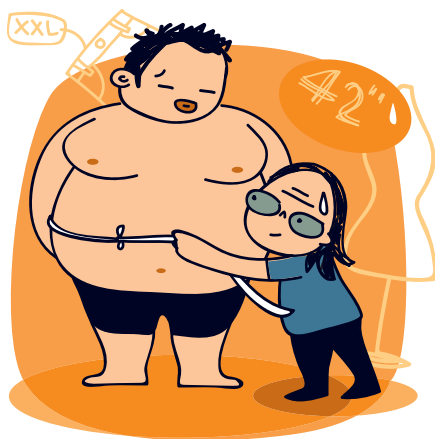

ชาติ ภิรมย์กุล ๑๗

ลูกเงา-ลูกเงา

ชาติ ภิรมย์กุล

“อ้วน” (๑)

วันนี้เอากางเกงไปให้ร้านแก้-เปลี่ยนทรงให้ใหม่ กาง
เกงซื้อมาเวย ๓๙ นิ้วใส่ไม่ได้ ซื้อมาผิต

ถ้ามีคำตอบให้เลือก ๒ ข้อ คุณจะเลือกข้อไหน

๑. ผมเอากางเกงไปแก้ให้เวยเล็กลง ๒. กางเกงที่ซื้อมาเป็น
ของพ่อผม

ใครตอบทั้ง ๒ ข้อผิตครับ ไม่อนุญาตให้ตอบใหม่

กางเกงที่ซื้อมาเป็นของลูกผม ใส่ไม่ได้เวยเล็กลงไปนิดเดียว
ต้องเอาไปประเปิดเวยออกอีก ๓ นิ้ว เวยลูกผม ๔๒ นิ้ว (ไม่ประ-

สงสัยจะพูดเรื่องน้ำหนัก เป็นความลับภายในครอบครัว) ลูกผมเพิ่ง
จบ ม.๓ แต่เอวระดับปริญญาโท ๒ ใบ

ทำไมปล่อยให้ลูกอ้วนขนาดนี้?

ทำไมไม่ให้ลูกลดความอ้วนบ้าง?

ทำไมและทำไมที่เป็นคำถามคล้ายๆ กัน เวลาเจอคนที่รู้จัก
ต้องถามคำถามนี้ตลอด ผมเองก็เหนื่อยที่จะตอบแต่ชอบอก...
ไม่มีพ่อ-แม่คนไหนอยากให้ลูกอ้วนขนาดนี้

พยายามบอกและห้ามลูกตลอดเรื่องกินข้าว

ห้ามมาตลอดตั้งแต่ลูกอยู่ ม.๑ ตอนนั้นรอบเอวเพิ่งจะ ๓๔
นิ้ว ทั้งบ่น-ด่าจนรอบเอวทะลุเพดานแต่ละระดับที่ ๔๒ มันจะสิ้น
สุดหรือสูญสิ้นแห่งองค์เอยยังหาคำตอบสุดท้ายไม่ได้

สาเหตุที่ลูกอ้วนคงมาจากพฤติกรรมและกรรมพันธุ์

คุยเรื่องแรกก่อน **พฤติกรรม**ของคนอ้วนจะกินเก่ง

ยิ่งเป็นลูกคนเดียวพ่อ-แม่จะตามใจเรื่องกินมาก กินมากแค่
ไหนคงไม่มีผลถ้าเป็นเด็กที่ชอบออกกำลังกาย

ลูกผมไม่ชอบเล่นกีฬา-ไม่นิยมออกกำลังกาย ยิ่งเข้าทางคน
อ้วน

ตอนลูกผมเล็กๆ ผมพาไปเล่นกีฬาเกือบทุกชนิด แต่ลูกไม่
ชอบเล่น ยัดเยียดยังไงก็ไม่ชอบ กีฬานัก-เบาอะไรก็ไม่เอา

ถ้าเด็กชอบเล่นกีฬา แววมันจะออกมาเอง เหมือนลูกคนข้าง
บ้านอายุแค่ ๓ ขวบเห็นลูกฟุตบอลไม่ไฉ่วิ่งเข้าใส่ทั้งถีบทั้งเตะ

ส่วนลูกผมเห็นลูกบอลเหมือนเห็นผัก-หนึ่เท่าที่จะหนีได้
พยายามเข้าข้างลูกตัวเอง เล่นกีฬาแล้วผมคงไม่ใช่ทุกคน ตัวอย่าง
แทมมารีน ธนสุกาญจน์ ดีเทนนิสมาตลอดไม่เห็นผมเลย

เรื่องที่สอง **กรรมพันธุ์** ถ้าพูดกันแบบเคลือบแคลงถึงการ
ทำงานของอวัยวะภายในที่ยังไม่ได้คำตอบชัดเจน ทำไมบางคนกิน
เท่าไรก็ไม่อ้วน กินจุก-กินจิก-กินยุบ-กินยับ-กินเยอะเยะตั้งแต่เช้า
ยันดึก เอยังเท่าเดิม พยาธิก็ไม่มี-ผีก็ไม่สิง

กรรมพันธุ์แน่นอน ย้อนหลังไป ๓๐ ปี ยุคนั้นเด็กอ้วนๆ
ไม่ใช่จะมีให้เห็นง่ายๆ แต่ผมอ้วนที่สุดในจังหวัด เดินไปไหนนายก
เทศมนตรีคอยเดินตามกลัวฟุตปาททุรุด บางครั้งผมยังเคยตกใจ
เสียงย่าเท้าของตัวเองนึกว่าข้างเดินตามหลัง

ช่วงนั้นเดินไปไหนมีแต่คนขำ

ใครที่ปากกับใจตรงกันมักทักทายแบบกันเอง

“ไอ้อ้วน ไอ้อ้วน ไอ้อ้วนเอวมึงหายไปไหน”

โกรธเหมือนกันนะเวลามีใครเรียกไอ้อ้วน ได้แต่นึกดำในใจ
“จะไปรู้เตี้ยมึงเหวอตอณูกูอาบน้ำยังมองไม่เห็นอะไรเลย”

จนกระทั่งเรียนมัธยม ชักเริ่มสนใจเพศตรงข้าม แต่เพศตรง
ข้ามไม่สนใจผมเลย ขนาดเงาผมไปบังใครเขายังบ่นว่าร้อน

ความหล่อไม่บังเกิด-ความน่ารักไม่สามารถ

ความหายนะทางไขมันของผมเริ่มเป็นलगสังหรณ์ตั้งแต่เริ่ม
ชอบผู้หญิง ผมสังหารรอบเอวโดยการเล่นกีฬา ทุ่มเทอย่างจริงจัง
ไม่มีสูตร-ตำราลดความอ้วนมากมายเหมือนปัจจุบัน

ผมบังคับฝืนใจตัวเองตื่นตี ๕ ออกส่ำแบกน้ำหนักน้องๆ
ควายวิ่งเข้ามิดทุกวัน-เล่นกีฬาทุกเย็น ช่วงไหนที่เหนื่อยหรือท้อ จะ
หลับตานึกถึงใบหน้าผู้หญิงที่เราชอบ

นี่เป็นภาพเจ้าบ่าว-เจ้าสาวข้ามช็อตไปไกลมาก

ก่อนนอนผมเล่นสงครามจิตวิทยากับไขมันส่วนเกินโดยการ

จับเนื้อ ๓ ชั้นที่เอวหัดตាប់นวดสาปแช่งให้ไขมันล้มหายตายจากกันไป ทั้งเล่นกีฬาและควบคุมเรื่องอาหาร กินไข่ต้ม ปลาอย่างปลาอย่าง ไข่ต้ม ไม่กินมัน ไม่กินหวาน ไม่กินค่าทางด่วน

อดทน-ตั้งใจจริงไม่นานเอวผมเริ่มหมดหนทางเติบโตกลายเป็นคนธรรมดา-ว้าวหล่อจิบ!

แต่ลูกผมไม่มีแรงจูงใจให้ลด ใครว่ามีแผนจะผอมเองไม่จริงเสมอไป

ต้นปี ๔๒ ลูกผมเริ่มชอบผู้หญิง ตอนนั้นรอบเอวเพิ่งจะ ๓๘ นิ้ว ไม่เป็นไปตามที่คาดไว้ในเมื่อผู้หญิงชอบของแปลก

ลูกผมเลยไม่ตั้งใจลดเหมือนเปิดทางให้ไขมันและรอบเอวจับมือกันขยายสาขาเพิ่มขึ้นอีก ๓ นิ้ว มีทางเดียวต้องรอให้ออกหักและหักอย่างรุนแรง

ต่อมาลูกเพิ่งรู้ว่าอ้วนเลยอยากผอมโดยการกินยาลดความอ้วนแต่ผมไม่ให้กิน เท่าที่ศึกษา-อ่านจากหนังสือ-ฟังจากเพื่อนหลายคน ยาลดความอ้วนล้วนแต่มีผลเสียตามมา

บางคนกินแล้วใจสั้น หงุดหงิดง่าย

ยาบางชนิดไปกระตุ้นลำไส้ให้บีบตัวบ่อยจนผิดธรรมชาติของคนปกติ อาจมีแนวโน้มทำให้เป็นมะเร็งได้

ยาบางตัวทำลายกระดูก สรุปลแล้วมีแต่เรื่องร้ายๆ ตามมาทั้งนั้น

มีเพื่อนรุ่นน้องคนหนึ่งไปรักษาโรคอ้วนที่คลินิกเอกชน ไม่กี่เดือนต่อมาน้ำหนักลดไปเยอะแต่พูดไม่รู้เรื่องสมองเบล

หุ่นดีแต่เอ๋อ ใครก็หมดอารมณ์

ทางออกที่ดีคือพาลูกไปหาหมอที่โรงพยาบาลรามาฯ แผนก

โภชนาการ อยากรู้ว่าระบบการขับถ่าย-ลำไส้-กระเพาะอาหารของ
ลูกผมมันต้องมีอะไรผิดปกติแน่นอนน ทำไมอ้วนง่าย กินอะไรก็อ้วน
(แค่ข้าวมันไก่ ๒ จานต่อมือเองไม่น่าอ้วนนะ)

ครั้งแรกไปถึงโรงพยาบาล ๗.๓๐ น. โชคดีมากมาย เจ้าหน้าที่ให้กลับไปนอนที่บ้านก่อนเนื่องจากคนไข้เยอะมาก

รุ่งขึ้นอีกวันกระซากวิญญานตื่นแต่เช้ามืด ได้บัตรคิวคนที่
๒๕ นั่งรอเกือบครึ่งวันได้ตรวจกับหมอทั่วไป เป็นการตรวจขั้นพื้น
ฐานตามกฎ-ระเบียบของโรงพยาบาล ที่น่าเจ็บใจมาก-ตรวจเสร็จ
ส่งต่อไปแผนกโภชนาการ นัดให้มาวันหลัง

อยากจะอ้วนตาย-วันหลังที่หมอนัดมันเป็นอีก ๑ เดือน

ความจริงลูกผมอ้วนขนาดนั้นน่าส่งไปตรวจแผนกโภชนา
การเลย ทำให้เกิดความเบื่อไม่อยากไปอีก คิดว่าตัวเองสามารถ
ควบคุมเรื่องอาหารได้ แต่มันไม่ใช่

ลูกอยากกินอะไรก็ตามใจ บังคับให้ไปออกกำลังกายก็ไม่
เอา เราเองก็ไม่อดทนปล่อยเลยตามเลย จนกระทั่งน้ำหนักถึง...
ไม่บอกดีกว่า กลัวลูกคนอื่นเลียนแบบ

ข้อดี ของการมีลูกอ้วน ผมจะตากกางเกงลูกไว้หน้าบ้าน
ตอนกลางคืน กางเกงเอว ๔๒ นิ้ว ๓ ตัว หลับตาขยายภาพเอาเอง
ถ้าขโมยมันกล้าเข้ามาแสดงว่าเมายาบ้า

หมู่บ้านไหนที่ขโมยขุมกว่ายุ่งลาย ผมยินดีให้ยืมกางเกง
ลูกไปตากหน้าบ้าน **หารถมาบรรทุกเอา!**

ข้อเสีย ของการมีลูกอ้วน มอเตอร์ไซด์ปากซอยบางคนไม่
ค่อยอยากรับลูกผมเท่าไร บางคนแกลังหลังเวลาลูกผมเดินไป

ใหม่ๆ ยังไม่เท่าไร มาเริ่มมีปัญหาคอนที่ลูกอ้วนขึ้นเรื่อยๆ

ยังทำให้มอเตอร์ไซค์ไม่ยอมรับ บางคันก็พูดดี บางคันก็แซวลูก
ผมประจำ เลยตัดปัญหาให้เงินค่ามอเตอร์ไซค์เพิ่ม

ปกติค่ามอเตอร์ไซค์ไปปากซอยคนละ ๕ บาท ผมบอกลูก
ให้เพิ่มเป็น ๑๐ บาท เท่ากับนั่ง ๒ คน

ให้เพิ่ม ๑๐ บาทยังมีปัญหาตามอีก มอเตอร์ไซค์บางคัน
เล่นแ่ง-แสดงอาการไม่ค่อยจะพอใจ

ผมบอกลูกให้อดทนนั่งเฉยไว้ ใครจะว่าอะไรก็เฉยไว้ เราอย่า
ไปมีเรื่องกับเขา เราเป็นฝ่ายเสียเปรียบที่ต้องนั่งรถเขาทุกวัน

ลูกผมอยากได้มอเตอร์ไซค์ ผมไม่ยอมซื้อให้ด้วยเหตุผล
๒ ข้อ

ข้อแรก ผมไม่ไวใจเรื่องลูกขับ-ขี่มอเตอร์ไซค์ กลัวมีอุบัติเหตุ
ถ้าเป็นอะไรไปใครจะช่วยไหม

ข้อสอง มันไม่ใช่การแก้ปัญหาที่ดี เหมือนหนีปัญหา
ผมอยากให้ลูกอดทนกับปัญหาตอนนี้ คิดว่าแรงกดดันต่างๆ
จะทำให้ลูกอยากนำหนักลดบ้างแต่มันไม่เป็นไปตามที่คิด

เมื่อวานตอนที่ลูกเดินเข้าบ้าน พูดเรื่องมอเตอร์ไซค์บางคัน
ให้ฟัง เขายังแซวเหมือนเดิม

ผมสอนลูกให้นิ่ง-เฉยไว้ ถ้าผมไปแก้ปัญหาให้ลูกโดยการ
ไปพูดกับวินมอเตอร์ไซค์ ผมคงตามไปแก้ปัญหาให้ลูกทุกวัน
อนาคตข้างหน้ามีปัญหาอะไร ผมกลัวว่าลูกจะแก้เองไม่เป็น

ตอนที่ลูกเล่าเรื่องมอเตอร์ไซค์ให้ฟัง ผมหงุดหงิดแทนลูก
เหมือนกันแต่เก็บอาการไว้

เวลาที่ลูกเจ็บ คนเป็นพ่อเจ็บกว่า แต่ผมต้องนิ่งไว้ คิด
ว่าถ้าลูกผ่านปัญหาตรงนี้ไปได้จะทำให้ลูกแกร่งขึ้น

